

Sygn. akt II W 2/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Strzelcach Opolskichw składzie:

Przewodniczący SSR Anna Iwan

Protokolant Justyna Włoka

W obecności oskarżyciela publicznego-----

Po rozpoznaniu dnia 19 lutego 2013 roku na rozprawie

sprawy **K. D. /D./**

syna S. i I. z d. H.

urodz. (...) w T.

obwinionego o to, że :

w dniu 20 grudnia 2012r. o godz. 15.02. w m. S. na ul. (...) kierując samochodem osobowym marki J. (...) o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 51 km/h

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

I. uznaje **K. D.** za winnego popełnienia zarzucanego czynu tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **400 (czterystu)** złotych

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw w związku z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust 1 i art. 21 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od **obwinionego** na rzecz Skarbu Państwa kwotę **100 (stu)** złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierza opłatę w wysokości **40 (czterdziestu)** złotych.

Sygn. akt IIW 2/13

UZASADNIENIE.

W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2012r. o godz. 15.02 sierż. sztab. J. G. pełniąc służbę wraz z post. M. B. na terenie miejscowości S. na ul. (...) zatrzymał do kontroli kierowcę samochodu osobowego marki J. (...) o nr. rej. (...), którego kierowcą był K. D. s. S. i I., pesel (...), zam. T. ul. (...), który przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 51 km/h. Pomiaru prędkości dokonano urządzeniem Ultra Lyte LTI 20-20. Radiowóz policyjny stał na ul. (...), a funkcjonariusz Policji J. G. stał na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...). Od tego miejsca w kierunku G. teren zabudowany kończy się za 100m, natomiast pomiaru prędkości dokonano na 300m. przed stojącymi funkcjonariuszami. Zatrzymania dokonano w terenie zabudowanym, w obrębie miasta S..

Funkcjonariusz policji dokonujący zatrzymania był ubrany w mundur, m.in. w kurtkę, odblaskowa kamizelkę i czapkę zimową z wyposażenia służby.

Na miejscu zatrzymania obwiniony został poinformowany o popełnionym wykroczeniu. Zachowanie jego było poprawne, nie przejawiał zdenerwowania czy agresji. Zaproponowany został przez funkcjonariusza policji (sierż. sztab. J. G.) mandat karny w kwocie 400 zł i 10 pkt. karnych, na co obwiniony skorzystał z prawa do odmowy przyjęcia mandatu. W związku z odmową mandatu, ukarany został pouczone o prawach i obowiązkach osoby podejrzanego o popełnienie wykroczenia, a także został poinformowany, iż zostanie skierowany wniosek do Sądu o ukaranie.

Dowód:

- wniosek o ukaranie w postępowaniu zwyczajnym; k. nr 3;
- notatka urzędowa z dnia 20.12.2013r.; k. nr 4;
- notatka urzędowa z dnia 01.01.2013r.; k. nr 11;
- szkic miejsca zdarzenia; k. nr 10.

Obwinionemu już wcześniej zdarzyło się naruszyć przepisy ruchu drogowego, w szczególności przekroczenia dozwolonej prędkości, za co został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie sygn. akt II W 346/12 z dnia 12.09.2012 r. .

Dowód:

- informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy o ruchu drogowym; k. nr 5.

K. D. został na miejscu zdarzenia przesłuchany przez funkcjonariusza policji sierż. sztab. J. G.. W trakcie przesłuchania nie przyznał się do przedstawionego zarzutu popełnionego wykroczenia.

Przed Sądem przyznał się do przekroczenia prędkości, ale wyjaśnił, że nie jechał tyle ile wskazano w zarzucie, a ponadto ma zastrzeżenia do miejsca kontroli.

Dowód:

- protokół przesłuchania osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie; k. nr 8-9.
- wyjaśnienia obwinionego K. D. k. 19

Sąd dokonując ustaleń oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka J. G., wyjaśnieniach obwinionego K. D. oraz na podstawie dołączonych dowodów do wniosku o ukaranie.

W trakcie rozprawy w sprawie o popełnione wykroczenie obwiniony przyznał przed Sądem, iż przekroczył ww. miejscu w terenie zabudowanym dozwoloną prędkość, jednocześnie kwestionował zasadność miejsca w którym doszło do zatrzymania, a także ubiór funkcjonariuszy policji.

Sąd zważył co następuje:

Dokonując ustaleń w przedmiocie stanu faktycznego Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach świadka J. G., a także po części na wyjaśnieniach obwinionego.

J. G. zeznając przed Sądem nie pamiętał okoliczności przedmiotowego wykroczenia, jednak mając na uwadze, że jest on funkcjonariuszem policji z Wydziału Ruchu Drogowego i dokonywanie kontroli prędkości pojazdów to jego niemal codzienna czynność jest rzeczą naturalną, że nie pamiętał okoliczności związanych z przedmiotem niniejszego

postępowania. Tym bardziej, że po odczytaniu mu złożonych uprzednio zeznań stwierdził, że kierujący był podczas kontroli grzeczny i kulturalny. Zeznania, jakie świadek złożył w toku czynności wyjaśniających były spójne logicznie i w ocenie Sądu zasługują na wiarę.

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie kwestionował tego, że przekroczył dozwoloną prędkość, jednak twierdził, że nie w takim wymiarze, jak wskazano we wniosku o ukaranie, pozostałe jego zastrzeżenia dotyczyły miejsc, gdzie stał radiowóz, tego, jak był ubrany funkcjonariusz itp. Analizując te wyjaśnienia warto wskazać, że obwiniony wskazał tylko, że nie poruszał się z prędkością 91 km/h, ale jechał szybciej niż 50 km/h, nie wskazał jednak z jaką prędkością miał rzeczywiście się poruszać i na czym opiera swoje twierdzenie, że nie jechał z prędkością wskazaną w zarzucie, poza własnymi przekonaniem oczywiście.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności zeznań świadka w tym zakresie i odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Zgodnie z przepisem art. 92a k.w. „Kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny”.

Przedmiotem ochrony w rozumieniu art. 92a k.w. jest porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego, a zachowanie sprawcze polega na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości. Niestosowanie się polega na niepodporządkowaniu się ograniczeniom prędkości, w którego rezultacie dochodzi do przekroczenia jej dopuszczalnych granic. Ograniczenie oznacza „ujęcie w granice, zawarcie, zamknięcie w pewnych granicach” (Praktyczny słownik współczesnej polszczyzny, red. H. Zgólkowa, t. 26, Poznań 2000, s. 129).

Zgodnie z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym dopuszczalna górna granica prędkości w terenie zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h.

Okoliczności, jakie obwiniony podnosił w swoich wyjaśnieniach nie stanowią w ocenie Sądu podstawy do zakwestionowania pomiaru prędkości, jakiej dokonał J. G., jego legalności, czy prawidłowości sposobu przeprowadzenia tego pomiaru. Bez znaczenia dla bytu wykroczenia z art. 92a kw jest okoliczność, czy kierujący przekraczając prędkość stwarzał zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdyż gdyby takie zagrożenie stworzył należałoby rozważyć jego zachowanie pod kątem wykroczenia z art. 86 kw.

W ocenie Sądu w toku przedmiotowej kontroli nie zostały naruszone reguły określające sposób przeprowadzania kontroli wynikające z Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18.07.2008 r. w sprawie kontroli ruchu drogowego.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż wymierzona kara grzywny w wysokości 400 zł jest adekwatna do stopnia winy oraz spełnia kryteria wymiaru kary i że będzie ona stanowiła środek oddziaływania na postawę obwinionego.